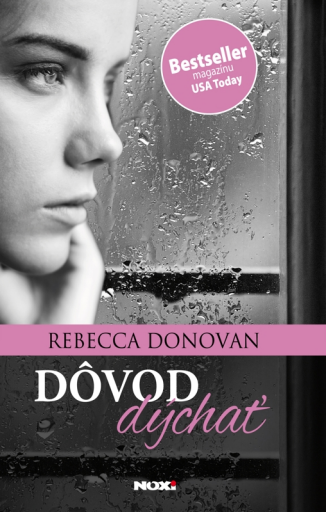

Bestseller
magazinu
USA Today

REBECCA DONOVAN

DÔVOD *dýchat'*

NOXI

Rebecca Donovan
Reason to breathe

Copyright © 2013 by Rebecca Donovan
Translation © 2014 by Zuzana Kamenská

Cover © 2014 by Emil Křížka
Slovak edition © 2014 by NOXI s. r. o.
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-8111-204-1

„Keď je nádej krehká nitka, láska je zázrak.“

Tammara Webberová, autorka *Easy*, bestselleru *New York Times*

Pre moju intuitívne vnímavú priateľku Faith. Boli sme priateľkami predtým, ako sme sa stretli. Pomohla si mi objaviť, kto v skutočnosti som... spisovateľka.

1. NEEXISTUJEM

Dýchaj. Keď som prehltnula guču v hrdle, do očí sa mi nahrnuli slzy. Rozčúlená svojou slabosťou som si chrptom ruky rýchlo utrela slzy kotúlajúce sa po lícach. Nemohla som nad tým ďalej uvažovať – vybuchla by som.

Poobzerala som sa po izbe, ktorá bola moja, ale nemala som k nej žiaden vzťah – stôl z druhej ruky s k nemu sa nehodiacou stoličkou pri stene a vedľa nich stará knižnica s tromi policami, súčasť už primnohých domácností. Na stenách som nemala fotky. Nič mi nepripomínalo, kto som a odkiaľ som prišla. Bolo to len miesto, kde som sa mohla ukryť – ukryť pred bolesťou, pred pohľadmi a ostrými slovami.

Prečo som tam bola? Odpoveď som poznala. Nebolo to moje rozhodnutie, bola to nevyhnutnosť. Nemala som kam inam ísť a oni sa mi nemohli otočiť chrptom. Boli jediná rodina, ktorú som mala, a za to som im nedokázala byť vďačná.

Ležala som na posteli a usilovala som sa presmerovať pozornosť na domácu úlohu. Keď som sa načiahla za učebnicou matematiky, tvár sa mi skrivila bolesťou. Nemohla som uveriť, že ma už stihlo rozboľieť plece. Výborne! Vyzeralo to, že najbližší týždeň budem zasa chodiť v tričku s dlhými rukávami.

Pulzujúca bolesť v pleci mi v mysli vyvolala desivé obrazy. Cítila som, ako vo mne stúpa zlosť, zaťala som čelusť a zaškrípala som zubami. Zhlboka som sa nadýchla a na chvíľu som dovolila, aby ma obklopila tupá ničota. Musela som to však vytlačiť z hlavy, potrebovala som sa sústrediť na domáce úlohy.

Zobudilo ma slabé zatúkanie na dvere. Oprela som sa o lakťe a usilovala som sa zorientovať v tmavej izbe. Spala som asi hodinu, ale nepamätala som si, kedy som zaspala.

„Ďalej,“ odpovedala som priškrteným hlasom.

„Emma?“ ozval sa opatrný detský hlások a dvere sa pomaly otvorili.

„Poď ďalej, Jack.“ Napriek tomu, že som bola ubolená, snažila som sa znieť veselo.

Chytil sa kľučky, ktorá mu siahala tesne nad hlavu, a nakukol dnu.

Prebehol veľkými hnedými očami po miestnosti a potom sa pozrel na mňa. Vytušila som, že sa bojí, čo by mohol v izbe nájsť. Keď neuvidel nič strašné, venoval mi pohľad plný úľavy. Na to, že mal šesť rokov, vedel priveľa.

„Večera je hotová,“ povedal a zadíval sa do zeme. Uvedomila som si, že to nebol ten odkaz, ktorý by mi chcel dať.

„Hneď prídem.“ Usilovala som sa usmiať, aby som ho uistila, že som v poriadku. Vykročil späť k hlasom v kuchyni. Chodbou sa nieslo cinkanie tanierov a misiek a s ním aj Leylin nadšený hlas. Keby niekto pozoroval túto rutinu, pomyslel by si, že sa práve chystá na večeru dokonalá americká rodinka.

Všetko sa však zmenilo, keď som sa vykradla zo svojej izby. Atmosféra v miestnosti zhustla. Pripomenulo im to, že som tu, škvrna na ich bezchybnom portréte. Znova som sa zhlboka nadýchla a usilovala som sa samu seba presvedčiť, že to zvládnem. Bol to len ďalší večer, nie? A práve v tom bol problém.

Keď som prekročila prah, zdvihol sa mi žalúdok. Zrak som mala sklopený, dívala som sa na ruky a nervózne som si ich šúchala. Uľavilo sa mi, že si nikto nevšimol môj príchod.

„Emma!“ zvolala Leyla a rozbehla sa ku mne. Sklonila som sa a nechala som ju, aby mi skočila do náručia. Silno ma objala okolo krku. Tlmene som zastonala, keď mi do ruky vystrelila bolesť.

„Videla si môj obrázok?“ opýtala sa, hrdá na svoje ružovo-žlté špirály.

Cítila som, ako sa mi do chrbta zabodáva pohľad. Keby to bol nôž, už by som ležala na zemi.

„Mami, videla si môj obrázok tyranosaura?“ spýtal sa Jack, aby ju rozptýlil.

„To je krásne, zlatko,“ zamerala pozornosť na syna a pochválila ho.

„Je krásny,“ povedala som potichu Leyle a zahľadela som sa do jej veselých hnedých očí. „Choď si už sadkať k stolu, dobre?“

„Dobre,“ prisvedčila. Netušila, že jej prejav lásky spôsobil napätie pri stole. Ako by mohla? Mala štyri roky, bola som pre ňu staršia sesternica, ktorú stavala na piedestál, zatiaľ čo ona pre mňa bola slnkom v tem-

nom dome. Nikdy by som jej nemohla zazlievať, že mi jej náklonnosť spôsobila ďalší žal.

Rozhovor pokračoval a ja som sa, našťastie, znova stala neviditeľnou. Počkala som, kým sa všetci obslúžili, a potom som si nabrala kura, hrášok a zemiaky. Cítila som, že každý môj pohyb je pod drobnohľadom, preto som sa pri jedle sústredila len na svoj tanier. Čo som si nabrala, nestačilo na utíšenie môjho hladu, ale neodvážila som sa zobrať si viac.

Nepočúvala som slová, ktoré *jej* vychádzali z úst, keď donekonečna hovorila o svojom ťažkom dni. Jej hlas sa do mňa zarezával a obracal sa mi z neho žalúdok. George odpovedal chlácholivými poznámkami. Ako vždy sa ju pokúšal povzbudiť. Všimli si ma len raz, keď som sa spýtala, či môžem odísť od stola. George sa na mňa pozrel ponad stôl svojimi nevýraznými očami a sucho mi dovolil vstať.

Zobrala som svoj, Jackov a Leylin tanier, lebo deti už odišli do obývačky pozeráť televízor. Pustila som sa do svojej večernej rutiny pozostávajúcej zo zoškrabovania zvyškov jedla z tanierov, nakladania riadu do umývačky a drhnutia hrncov a panvíc, ktoré George použil pri príprave večere.

Čakala som, kým sa hlasy presunú do obývačky, aby som sa mohla vrátiť k stolu pozbierať zvyšok riadu. Keď som ho umyla, vyniesla smeti a pozametala dlážku, išla som späť do svojej izby. Prešla som okolo obývačky, zvukov televízie a detského smiechu v pozadí. Prekížla som nepozorovane ako zvyčajne.

Ležala som na posteli so slúchadlami iPodu v ušiach a dala som hudbu tak nahlas, aby som nemohla premýšľať. Na druhý deň ma po škole čakal zápas, vďaka ktorému by som sa mohla oneskoriť a zmeškať našu príjemnú rodinnú večeru. Zhlboka som sa nadýchla a zavrela som oči. Zajtra príde ďalší deň, budem o deň bližšie k tomu, aby som odtiaľto mohla odísť.

Prevrátila som sa na bok a na chvíľu som zabudla na boľavé plece, až kým mi bolestivo nepripomenulo, *prečo* odtiaľto chcem odísť. Vypla som svetlo a nechala som hudbu, aby ma uspala.

Cestou cez kuchyňu som zobrala zo stola müsli tyčinku. V ruke som mala cestovnú tašku a na pleci mi visel ruksak. Keď ma Leyla zbadala, rozžiarili sa jej očka. Podišla som k nej a pobožkala som ju na temeno hlavy. Naschvál som ignorovala žeravý pohľad, ktorý ma prepaľoval z opačnej strany miestnosti. Jack sedel vedľa Leyly pri raňajkovom pul-

te a jedol cereálie. Ani sa na mňa nepozrel, keď mi do ruky strčil kúsok papiera.

„Veľa šťastia!“ stálo na ňom napísané fialovou voskovou pastelkou, doplnené milou čiernou kresbičkou futbalovej lopty. Rýchlo sa na mňa pozrel, aby videl, ako sa tvárim, a ja som sa nenápadne pousmiala, aby si jeho matka nevšimla našu tichú výmenu. „Ahojte,“ povedala som a otočila som sa k dverám.

Než som k nim stihla dôjsť, za zápästie ma schmatla jej studená ruka. „Nechaj ju tu.“

Obrátila som sa k nej. Bola otočená chrbtom k deťom, aby nevideli jej jedovatý pohľad. „Nepožiadala si o ňu na svojom zozname. Takže som ju nekúpila pre *teba*. Nechaj ju tu.“ Vystrela ruku.

Položila som jej tyčinku do dlane a okamžite ma pustila zo zovretia. „Prepáč,“ zamrmlala som a vybehla som z domu skôr, než stihlo vzniknúť viac dôvodov na ľútosť.

„Tak... čo sa stalo, keď si prišla domov?“ spýtala sa zvedavo Sara a stíšila rýchlu punkovú pesničku, ktorá hrala, keď som nastúpila do jej červeného kabrioletu.

„Ako?“ spýtala som sa a počúchala som si zápästie.

„Včera večer, keď si prišla domov,“ netrpezlivo ma súrila Sara.

„Nič zvláštne. Len zvyčajný krik,“ odpovedala som a usilovala som sa zbagatelizovať drámu, ktorá sa odohrala po mojom návrate z tréningu. Rozhodla som sa, že to nebudem rozvádzať, a nenápadne som si počúchala zranenú ruku. Hoci som Saru ľúbila a vedela som, že by mi zniesla aj modré z neba, jestvovali veci, pred ktorými som ju chcela uchrániť.

„Takže len krik, čo?“ Vedela som, že mi úplne neverí. Nebola som najlepšia klamárka, ale bola som pomerne presvedčivá.

„Hej,“ zamrmlala som a stisla som si dlane. Triasli sa, odkedy sa ma dotkla. Pohľad som upierala von oknom, sledovala som, ako sa okolo nás mihajú stromy a obrovské domy s udržiavanými trávnikmi. Svieži septembrový vzduch ma bičoval po rozpálenej tvári.

„Tak si mala šťastie.“ Cítila som, že sa na mňa pozerala a čakala, či sa priznám.

Sara dala pesničku hlasnejšie, lebo pochopila, že jej viac nepoviem. Začala vrieskať slová skladby britskej punkovej skupiny a kývala hlavou do rytmu.

Zastavili sme na školskom parkovisku a vyslúžili sme si od spolužiakov zvyčajné civenie a od učiteľov pohoršené krútenie hlavami.

Sara si to vôbec nevšímala alebo sa aspoň správala, akoby jej to bolo úplne ukradnuté. Ja som to ignorovala, lebo mi na tom skutočne nezáležalo.

Prehodila som si ruksak cez ľavé plece a prešla som so Sarou cez parkovisko. Ľudia jej kývali a jej na tvári žiaril nákazlivý úsmev. Mňa si ledva niekto všimol, ale to mi vôbec neprekážalo. Poľahky ma zatieňila Sarina charizma a jej nádherná ohnivá hriva padajúca do pol chrbta.

Sara predstavovala sen každého stredoškolačka a som si istá, že to platilo aj o niekoľkých učiteľoch. Bola neuveriteľne príťažlivá a mala postavu modelky s oblinami na správnych miestach. No ja som mala na Sare rada, že bola úprimná a skutočná. Bola síce najobľetovanejším dievčaťom na škole, ale nestúplo jej to do hlavy.

„Dobré ráno, Sara,“ sa ozvalo od každého, kto okolo nás prešiel. Energicky kráčala po trojiackych chodbách. Všetky pozdravy s úsmevom opätovala.

Niekoľko pozdravov mierilo aj mojím smerom, odpovedala som na ne však len rýchlym pohľadom a kývnutím hlavy. Vedela som, že si ma všimli iba vďaka Sare. V skutočnosti som si priaľa, aby ma vôbec nespozorovali, a tak som sa zakrádala chodbami v jej tieni.

„Myslím si, že Jason si konečne uvedomuje, že existujem,“ vyhlásila Sara, kým sme si zo susedných skriniek vyberali pomôcky na prvú hodinu. Nejakým zázrakom sme sa dostali do rovnakej triedy, a tak sme boli skoro nerozlučné. To platilo len do prvej hodiny, lebo ja som mala seminár z angličtiny a Sara pokročilú algebru.

„Každý vie, že existuješ, Sara,“ odpovedala som s pokriveným úsmevom. Niektorí to vedia až prídobré, pomyslela som si, no neprestala som sa usmievať.

„Lenže s ním je to iné. Ledva sa na mňa pozrie, keď vedľa neho sedím. Je to hrozné.“ Oprela sa chrbtom o skrinku. „Uvedomuješ si, že aj teba si chalani všimajú, však?“ dodala a zdôraznila slovo *teba*. „Ale ty máš nos stále v knižkách, takže to nevidíš.“

Očervenela som a spýtavo som sa na ňu zamračila. „O čom to hovoríš? Všimajú si ma len preto, lebo sa kamarátim s tebou.“

Sara sa zasmiala a jej dokonalé biele zuby sa zaligotali. „Nemáš ani poňatia,“ odsekla a stále sa pobavene usmievala.

„Stačí. Aj tak na tom nezáleží,“ bránila som sa, no tvár mi stále horela. „Čo spravíš s Jasonom?“

Sara si vzdychla, pritisla si učebnice k hrudi a zamyslene preletela modrými očami po strope.

„Ešte neviem,“ povedala neprítomne a pousmiala sa. Bolo jasné, že si predstavuje Jasona a jeho začesané blond vlasy, hlboké modré oči a sexy úsmev. Jason bol kapitán a rozohrávač amerického futbalu v školskom družstve. Existovalo ešte väčšie kliše?

„Ako to myslíš? Ty máš predsa vždy plán.“

„Toto je iné. Ani sa na mňa nepozrie. Musím byť opatrnejšia.“

„Nepovedala si pred chvíľou, že si ťa konečne všimol?“ zmätene som sa opýtala.

Sara sa ku mne obrátila, v očiach mala stále iskru, ktorú v nich zapálili živé predstavy, ale úsmev sa vyparil.

„Naozaj tomu nerozumiem. Urobila som všetko preto, aby sme spolu včera sedeli na ekonómii, a on okrem ahoj nepovedal nič. Takže vie, že existujem. To je všetko.“ Počula som zúfalstvo v jej hlase.

„Určite na niečo prídeš. A možno je teplý.“ Uškrnula som sa.

„Emma!“ zvolala prekvapená Sara a buchla ma do pravej ruky. Prinútila som sa usmiať, hoci som zatínala zuby od bolesti, a dúfala som, že si nevšimla, ako som stuhla pri jej neškodnom drgnutí. „To nehovor. To by malo zničujúce následky – aspoň pre mňa.“

„Určite nie pre Kevina Bartletta.“ Zasmiala som sa a Sara sa zamračila.

To, že Saru dokázal Jason takto rozptýliť, bolo zábavné aj odzbrojujúce. Vedela to s ľuďmi – najmä s chlapcami – a všetko vždy skončilo v jej prospech. Nezáležalo na tom, koho sa usilovala presvedčiť, dodala tomu, čo chcela, roztomilý nádych a ľudia sa mohli roztrhať, aby jej vyšli v ústrety.

Jason Stark Saru zjavne miatol. Takúto som ju skoro nepoznala. Vedela som, že toto je pre ňu neznáme územie, a zaujímalo ma, čo urobí ďalej.

Jediní ľudia, ktorí pre ňu boli väčšou skúškou, boli moja teta a strýko. Uistovala som ju, že to s ňou nijako nesúvisí, ale pre Saru to bola výzva. Odhodlala sa, že si ich získa. Dúfala, že tým urobí moje osobné peklo trochu znesiteľnejším. Akým právom by som jej mohla stáť v ceste? Vedela som však, že to má dopredu prehrať.

Po nulte triednickej hodine sme sa rozišli. Na angličtine som si sadla dozadu ako zvyčajne. Slečna Abbotová nás pozdravila a začala hodinu tým, že nám rozdala naše posledné slohové práce.

Podišla k môjmu stolu a pozrela sa na mňa s priateľským úsmevom. „Veľmi hlbavé, Emma,“ pochválila ma, keď mi podala sloh.

Pozrela som sa jej do očí a na tvári sa mi objavil krátky zahanbený úsmev. „Ďakujem.“

Sloh bol opravený červeným perom, navrchu bolo A v krúžku a na okrajoch pozitívne poznámky. Presne to, čo som očakávala a čo odo mňa čakali moji spolužiaci. Väčšina ostatných študentov sa nakláňala k susedom, aby videla, čo dostali. Na môj sloh sa nikto nepozrel. Zasnula som si ho do karisbloku.

Nehanbila som sa za známky. Bolo mi jedno, čo si o mojom dobrom prospechu mysleli ostatní študenti. Vedela som, že som si ho zaslúžila. A vedela som, že ma raz zachráni. Nikto okrem Sary nechápal, prečo rátam dni, keď sa budem môcť odsťahovať od tety a strýka a pôjdem na vysokú školu. Musela som sa vyrovnáť s ohováraním za to, že mám najlepšie známky v triede, a bolo mi to ukradnuté. Nik zo spolužiakov by pri mne nestál, aby ma zachránil, ak by som neuspela, a preto išli tieto typicky stredoškolské ohováračky mimo mňa.

Sara bola moje jediné spojenie so stredoškolským životom a musela som uznať, že sa s ňou nedalo nudiť. Väčšina ju obdivovala, mnohí jej závideli a dokázala si chalanov diskkrétne omotať okolo prsta jediným úsmevom. Pre mňa však bolo najdôležitejšie, že by som jej do rúk zverila svoj život – čo znamenalo naozaj veľa, keď uvážim neistý osud, ktorý ma čakal doma každý večer.

„Ako to ide?“ spýtala sa Sara, keď sme sa pred obedom stretli pri skrinkách.

„Nič nové ani zaujímavé. Ako pokračuješ s Jasonom na ekonómii?“ Ekonómiu mala tesne pred obedom, takže mala o čom rozprávať, až kým sme po jedle nedošli na žurnalistiku. „Nijako!“ zvolala. „Nič sa ne deje. Úplne ma to štve! Nie som príliš agresívna, ale rozhodne k nemu vysielam signály, že mám oňho záujem.“

„Asi nemáš potrebné kvality, ktoré by ho upútali,“ zažartovala som s úškrnom.

„Zavri zobák, Em!“ Sara sa na mňa prísne pozrela. „Asi na to pôjdem priamejšie. Najhoršie, čo mi môže povedať, je...“

„Som teplý,“ prerušila som ju a rozosmiala som sa.

„Smej sa, koľko len chceš, ale uvidíš, že prinútim Jasona Starka, aby šiel so mnou na rande.“

„O tom nepochybujem,“ uistila som ju s úsmevom.

Kúpila som si obed za vreckové, ktoré som dostávala z peňazí zarobených v lete. Moje výdavky boli prísne kontrolované a k peniazom som nemala priamy prístup. To bolo ďalšie nelogické pravidlo, s ktorým som musela žiť ešte šesťstosedemdesiattri dni.

Rozhodli sme sa naobedovať vonku pri piknikových stoloch, aby sme si trochu užili babie leto. Jeseň v Novom Anglicku je nepredvídateľná. Jeden deň môže mrznúť a na druhý môže byť počasie na tričko s krátkym rukávom. No keď dorazí zima, zdrží sa dlhšie než je vítaná.

Väčšina ostatných študentov si vyzliekala vrstvy oblečenia, aby si vychutnala teplo, no ja som si mohla akurát vyhrnúť rukávy. Moja garderóba závisela od farby hojajúcich sa podliatin na rukách a nemala nič spoločné s počasím.

„Čo si si dnes spravila s vlasmi? Vyzerajú dobre. Sú rovnejšie. Veľmi šik.“

Keď sme vychádzali von, pozrela som sa úkosom na Saru – jediný dôvod, prečo som mala vlasy v konskom chvoste, bol, že som ráno prečerpala svojich povolených päť minút v sprche a nestihla som si z nich zmyť kondicionér skôr, ako mi vypli vodu. „O čom to hovoríš?“ spýtala som sa podozrievavo.

„Zabudni na to. Aj tak nevieš prijať kompliment.“ Zmenila tému a spýtala sa: „Takže budeš môcť ísť zajtra večer na futbalový zápas?“

Len som sa na ňu pozrela so zdvihnutým obočím a odhryzla som si z jablka.

Keď si uvedomila, že nepoviem nahlas to, čo sme obe vedeli, zdvihla plechovku malinovky a priložila si ju k perám.

„Prečo ma mučí?“ zašepkala a pomaly položila plechovku na stôl. Oči upierala na niečo za mnou.

Otočila som sa, aby som videla, čo upútalo jej pozornosť. Jason Stark a ďalší svalnatý štvrták boli do pásu nahí a tričká mali zastrčené za pás džínsov. Hádzali si loptu na americký futbal. Očividne sa naňho sústredili všetky pohľady. Chvíľu som ho pozorovala a Sara za mnou stonala. Zvláštne bolo, že si vôbec nevšimál, ako nad ním dievčatá slintajú – zaujímavé.

„Sara, možno si neuvedomuje, že je taký žiadaný,“ poznamenala som. „Napadlo ti to niekedy?“

„Je možné, že by o tom nevedel?“ neveriacky sa spýtala.

„Je to chalan,“ povedala som a rezignovane som si vzdychla. „Videla si ho niekedy s nejakým dievčaťom okrem Holly Martinovej, s ktorou

dva roky chodil? To, že ho my považujeme za boha, neznamená, že sa zaňho považuje aj on.“

Zahľadeli sme sa na Jasonovu vysokú postavu s vyrysovanými svalmi a hravým úsmevom. Dokonca ani ja som si nedokázala pomôcť a stratila som sa v detailoch jeho opáleného tela. To, že som sa sústredila na školu, neznamenal, že som mŕtva. Všímal som si svet okolo seba – niekedy.

„Možno,“ prisvedčila s prefíkaným úškrnom.

„Bol by z vás prekrásny pár,“ vzdychla som.

„Em, musíš ísť zajtra so mnou na zápas!“ prosebné zatiahla a v jej hlase sa objavil náznak zúfalstva.

Pokrčila som plecami. Nešlo o mňa alebo moje rozhodnutie. Nemala som žiadnu vládu nad svojím spoločenským životom, a teda som žiaden spoločenský život nemala. Odkladala som si ho na vysokú. Neznamenal to, že by som sa vôbec nezúčastňovala diania na strednej škole, ale mala som jeho vlastnú verziu – bola som šéfredaktorkou školských novín a členkou komisie na vytváranie ročeniek, bola som prihlásená v umeleckom klube, troch športových družstvách a vo francúzštinárskom krúžku. Bolo toho dosť na to, aby som mohla každý deň ostať dlhšie v škole, niekedy až do večera, keď sme mali zápas alebo bolo treba dodržať termín na odovzdanie článkov. Musela som sa postarať o to, aby mi na vysokej škole udelili štipendium. To bolo jediné, nad čím som mala vládu, a v skutočnosti to bol skôr plán prežitia než plán na útek.

2. PRVÝ DOJEM

Cestou na žurnalistiku som na Sare videla, že má v hlave stále predstavenie z obednej prestávky. Vyzerala očarená a bolo to trochu strašidelné. V tichosti som kráčala vedľa nej a dúfala som, že sa z toho preberie.

Keď sme vošli do triedy, hneď som sa posadila za počítač s obrovským monitorom a otvorila som poslednú verziu *Weslynských školských novín* na tento týždeň. Sústredila som sa na obrazovku a vytesnila som škripanie stoličiek a mrmlanie spolužiakov, ktorí si hľadali miesto. Do konca hodiny som musela poslať vydanie do tlače, aby ho mohli začať ráno rozdávať.

V pozadí som počula, ako slečna Holtová s ostatnými preberá, ako pokročili s úlohami do novín na ďalší týždeň. Všetky konverzácie som vytesnila. Podrobne som kontrolovala formátovanie, presúvala som inzeráty a reklamu, aby boli texty lepšie rozložené, a vkladala som do nich fotografie, ktoré sa hodili k článkom.

„Je už príliš neskoro porozmýšľať nad ďalším článkom na budúci týždeň?“

Ten hlas ma vyrušil. Nepoznala som ho. Chlapec hovoril bez zaváhania, presvedčivo a sebaisto. Dívala som sa na obrazovku počítača bez toho, aby som videla, čo na nej je, a striehla som. Trieda v očakávaní stíchla. Slečna Holtová chlapca povzbudila, aby pokračoval.

„Chcel som napísať článok o tom, ako sa vidia tínedžeri a či sú schopní akceptovať svoje nedostatky. Rád by som urobil rozhovory so študentmi a rozdal dotazníky, aby som zistil, z ktorej časti tela majú najväčšie komplexy.“ Otočila som sa na stoličke. Zaujalo ma, kto vymyslel takú kontroverznú tému. „Článok by mohol odhaliť, že napriek určitému postaveniu v školskej hierarchii má každý z nás slabé miesto.“ Počas vysvetľovania sa na mňa pozrel, lebo si uvedomil, že dávam po-

zor. Aj niektorí iní spolužiaci si všimli, že už nepracujem pri počítači, a pozorovali ma, pretože sa usilovali rozlúštiť môj zamyslený výraz.

Hlas patrila chlapcovi, ktorého som v živote nevidela. Počúvala som, kým dohovoral, a jeho nápad ma pobúrila. Ako si mohol niekto, kto bol očividne bezchybný, myslieť, že by bolo v poriadku, keby spravil rozhovory s citovo labilnými študentmi, aby vďaka nim odhalil, čo na sebe nemajú radi? Bolo pravdepodobné, že by sa mu zverili s neistotami či komplexmi, ktoré len s ťažkosťami pripustili sami pred sebou? Kto by sa chcel verejne rozprávať o vyrážkach alebo priznať, že má prsia jednotky alebo muskulatúru ako desaťročné dieťa?

Sedel vzadu, mal oblečenú nezakasanú svetlomodrú košeľu a dokonale priliehavé džínsy. Mal vyhrnuté rukávy na košeli a horné gombíky rozopnuté, takže bolo vidno hladkú pokožku a náznak štíhlej svalnatej postavy.

Košela sa hodila k jeho ocelovomodrým očiam, ktorými prechádzal po miestnosti a venoval pohľad každému poslucháčovi. Vyzeral uvoľnene napriek tomu, že naňho civeli všetci v triede. Pravdepodobne bol zvyknutý, že si ho ľudia všimajú.

Bolo na ňom aj niečo iné, čo som nevedela identifikovať – zdal sa mi starší. Rozhodne vyzeral ako tretiak alebo štvrták. Mal mladistvú tvár s výraznou bradou, ktorá mu opticky rozširovala líčne kosti a hodila sa k jeho obočiu, rovnému nosu a dokonale vykrojeným perám. Ani umelec by ho nevytesal lepšie.

Keď prehovoril, všetci mu venovali pozornosť. Rozhodne ma prinútil prestať pracovať a pozrieť sa naňho. Spôsob, akým rozprával, mi vnukol myšlienku, že bol zvyknutý hovoriť pred vyzretejším publikom. Nevedela som sa rozhodnúť, či na mňa pôsobil distingvovane alebo arogantne – bol taký sebavedomý. Prikláňala som sa k arogancii.

„Zaujímavý nápad...“ začala slečna Holtová.

„Vážne?“ prerušila som ju skôr, než som sa stihla ovládnuť. Cítila som, ako sa na mňa obrátilo štrnásť párov očí. Kútikom oka som videla niekoľko od údivu otvorených úst. Uprela som pohľad na zdroj hlasu. Jeho dymovomodré oči ma priviedli do rozpakov.

„Počkaj, či ti dobre rozumiem. Chceš zneužiť komplexy tínedžerov, aby si mohol napísať článok, v ktorom odhalíš ich nedokonalosti? Nemyslíš si, že je to trochu deštruktívne? Navyše usilujeme sa v našich novinách uverejňovať správy. Môžu byť zábavné či vtipné, ale vždy to musia byť správy, nie klebety.“ Šokovane zdvihol obočie.

„To nie je presne...“ začal.

„Alebo chceš odhaliť, koľko dievčat chce väčšie prsia a koľko chalanov chce väčšie...“ odmlčala som sa a začula som niekoľko pobúrených nádychov. „... ehm, svaly? Povrchnosť a slizkosť funguje v bulvári a možno si na takýto prístup zvyknutý zo školy, z ktorej si sem prišiel. No predpokladám, že naši čitatelia majú rozum.“ Zaznel pridusený smiech. Ani som nežmurkla. Uprene som sa dívala do jeho pokojných modrých očí. Na tvári mal nenápadný úškrn. Pobavil ho môj verbálny útok? Zataľala som čelusť, aby som sa pripravila na jeho atak.

„Beriem svoje úlohy vážne. Dúfam, že môj prieskum odkryje, koľko toho máme spoločného bez ohľadu na našu obľúbenosť alebo údajnú príťažlivosť. Nemyslím si, že článok niekoho zneužije, ale presvedčí nás, že všetci trpíme neistotami o svojom vzhľade, dokonca aj tí, ktorých považujeme za dokonalých. Rešpektujem anonymitu svojich zdrojov a chápem rozdiel medzi bulvárom a serióznym spravodajstvom.“ Hovoril pokojne a trpezlivo, ale aj tak som jeho tón považovala za blahosklonný. Cítila som, ako mi do líc stúpa horúčosť.

„Myslíš si, že z ľudí dostaneš úprimné odpovede? Naozaj si myslíš, že sa budú rozprávať s *tebou*?“ Hovorila som ostrým tónom, na ktorý som sama nebola zvyknutá, a podľa ticha v triede som usúdila, že to prekvapilo aj ostatných.

„Viem, ako sa mám rozprávať s ľuďmi, aby sa mi otvorili a verili mi,“ odvetil s úsmevom, v ktorom sa skrýval egoizmus a narcizmus.

Než som stihla odpovedať, zapojila sa do rozhovoru slečna Holtová. „Ďakujem, Evan.“ Opatrne sa na mňa pozrela. „Emma, zdá sa mi, že máš k tomuto nápadu výhrady, preto navrhujem, aby si ako šéfredaktorka nechala pána Mathewsa napísať článok a potom sa rozhodla, či ho uverejníš, alebo nie.“

„S tým súhlasím,“ vyhlásila som.

„Evan, je to pre teba prijateľné?“

„Áno, vyhovuje mi to. Ona je *šéfredaktorka*, ona rozhoduje.“

Ach, ten bol teda namyslený! Nedokázala som sa naňho dlhšie pozerieť. Otočila som sa naspäť k počítaču.

„Výborne,“ odvetila s úľavou slečna Holtová. Potom sa zamerala na mňa. „Emma, už si skončila pri počítači? Chcela by som začať dnešnú lekciiu.“

„Práve posielam súbor do tlačiarne,“ prisvedčila som bez toho, aby som sa na ňu pozrela.

„Skvelé. Prosím, otvorte si učebnice na strane deväťdesiattri, na ka-

pitole nazvanej *Etika v žurnalistike*.“ Slečna Holtová sa pokúsila presmerovať všeobecnú pozornosť na priestor pri katedre.

Sadla som si vedľa Sary a cítila som, že sa na mňa stále upierajú šokované pohľady. Oči som mala prilepené k učebnici, ale nedokázala som sa sústrediť.

„Čo to malo byť?“ udivene zašepkala Sara. Pokrčila som plecami, ale nepozrela som sa na ňu.

Bolo to najdlhších päťdesiat minút na svete. Keď hodina konečne skončila a vyšli sme na chodbu, nedokázala som sa viac ovládať. „Kto si myslí, že je? Môže byť niekto taký arogantný?!“

Zašli sme za roh smerom k našim skrinkám a Sara odrazu zastala. Cívela na mňa, akoby ma nepoznala. Jej zarazenému výrazu som nevenovala pozornosť a pokračovala som. „Kto to vlastne je?“

„Evan Mathews,“ ozval sa spoza mňa jeho hlas.

Stuhol mi chrbát a vystrašene som hľadela na Saru. Pomaly som sa otočila za hlasom. Horeli mi líca. Nedokázala som nič povedať. Koľko toho počul?

„Dúfam, že som ťa tým návrhom na článok príliš nerozčúľil. Nechcel som ťa uraziť.“

Chvíľu mi trvalo, kým som sa spamätala. Sara stála vedľa mňa. Rozhodne by si nenechala ujsť taký dobrý výhľad na prvotriednu výmenu názorov.

„Nebola som urazená. Dávam iba pozor na to, aby neutrpelo meno našich novín.“ Usilovala som sa znieť nezaujato, akoby ma naša hádka v triede nenahnevala.

„Chápem. Je to tvoja práca.“ Naozaj znel úprimne alebo sa zasa správal blahosklonne?

Zmenila som tému. „Dnes si tu prvý deň?“

„Nie,“ odvetil pomaly a zatváril sa zmätene, „chodím sem už celý týždeň. Vlastne spolu máme niekoľko ďalších predmetov.“

Pozrela som sa na podlahu a hlesla som: „Ach.“

„Nie som prekvapený, že si si ma nevšimla. Vyučovanie berieš veľmi vážne. Vidno, že je pre teba škola dôležitá. Nezdá sa, že by si venovala pozornosť čomukoľvek inému.“

„Obviňuješ ma z toho, že som sebec?“ Prebodla som ho pohľadom a pocítila som, ako sa mi do tváre hrnie krv.

„Čože? Nie.“ Pobavene sa usmial nad mojou reakciou.

Urazene som sa naňho pozrela. Opätoval mi pohľad a jeho studené sivé oči ani raz nežmurkli. Prečo som si myslela, že ich má modré? Odpudzovalo ma, že bol taký zahľadený do seba. Znechutene som po-

krútila hlavou a odišla som. Sara len zízala s otvorenými ústami, akoby sa práve stala svedkom príšernej havárie.

„Dokelu, čo to do teba vošlo?“ spýtala sa. Kráčala popri mne a visela na mne pohľadom. „Ešte nikdy som ťa nevidela takto sa správať.“ Nedokázala som sa preniesť cez jej úžas. Znela skoro sklamane.

„Prosím?“ vyštekla som na ňu v sebaobrane, ale nedokázala som sa na ňu pozerieť dlhšie ako sekundu. „Je to egoistický debil. Je mi jedno, čo si o mne myslíš.“

„Mne sa zdalo, že ho len trápilo, či ťa na hodine neurazil. Dokonca si myslím, že by o teba mohol mať záujem.“

„Hej, určite.“

„Vážne. Viem, že sa v škole dokonale sústreďíš, ale ako to, že si si ho doteraz nevšimla?“

„Čože? Aj ty si myslíš, že som sebec?“ odsekla som, ale v tej istej chvíli som to aj olutovala.

Sara prevrátila oči. „Vieš, že nie, tak sa prestaň správať ako hlúpa. Chápem, prečo sa pred všetkými uzatváraš. Viem, ako veľmi sa potrebuješ dostať cez strednú školu, akoby od toho závisel každý tvoj nádech. Chápem však aj to, ako to vidia ostatní. Všetci akceptujú, že si takáto, takže si ťa už skoro nikto nevšímá. Tvoj nedostatok...“ zaváhala a hľadala správne slovo, „... *záujmu* je priam očakávaný. Myslím si, že je úžasné, že ťa upútal chalan, ktorý je tu len týždeň. On si ťa zjavne všimol.“

„Sara, nie je taký vnímavý,“ odvrkla som. „Len mi chcel vrátiť úder, ktorý jeho ego zinkasovalo na hodine.“

Rýchlo sa zasmiala a pokrútila hlavou. „Si neuveriteľná.“

Otvorila som skrinku a potom som sa pozrela na Saru. „Naozaj sem chodí už týždeň?“

„Nepamätáš si, ako som ti v pondelok počas obeda spomínala nového sexy chalana?“

„To si hovorila o ňom?“ začudovala som sa, strčila som učebnice dnu do skrinky a zabuchla som dvierka. „Myslíš si, že vyzerá dobre?“ Zasmiala som sa, akoby bolo úplne šialené, že by mohol byť atraktívny.

„Hej,“ súcitne odpovedala, akoby som bola šialená ja, „a to isté si myslia všetky dievčatá na škole. Dokonca si ho obzerajú aj štvrtáčky. A ak sa ma pokúsiš presvedčiť, že nie je na zožratie, dám ti facku.“

Vtedy som prevrátila oči ja. „Vieš čo? Už sa o ňom fakt nechcem baviť.“ Môj výbuch ma nečakane vyčerpal. Nikdy som nestrácala nervy, najmä nie v škole, kde boli svedkovia.

„Vieš, že sa o tom bude klebetiť po celej škole. Počuli ste, že Emme Thomasovej nakoniec fakt preplo?“ uťahovala si zo mňa Sara.

„Super. Som rada, že sa ti to zdá vtipné,“ odsekla som a potom som vykročila po chodbe. Sara sa rozbehla, aby mi stačila, a stále sa usmievala.

Hoci som chcela na všetko zabudnúť, nemohla som si pomôcť. Cestou k miestu, na ktorom sme chceli so Sarou stráviť voľnú hodinu, som si v duchu prehrávala celý výstup. Prešli sme cez jedáleň, kde som počula podozrivý šepot, a vyšli sme zadným východom k piknikovým stolom.

Vážne, čo sa stalo? Prečo mi ten chalan tak strašne liezol na nervy? Nemal ma takto rozhodiť. V skutočnosti som ho vôbec nepoznala. Vtedy mi došlo, ako neprimerane som zareagovala.

„Sara, som idiot,“ priznala som a cítila som sa naozaj hrozne. Ležala na lavičke a vyhrievala sa v teplých lúčoch. Stiahla si ramienka na tieľku, aby jej neostali na pokožke biele pruhy, čo priviedlo do vytrženia všetkých chalanov v okolí. Zvedavo sa posadila, sledujúc môj utrápený výraz.

„O čom to vravíš?“

„Nechápem, čo sa to so mnou stalo. Prečo by mi malo záležať na tom, či ten chalan napíše článok o nedokonalostiach tínedžerského života? Nemôžem uveriť, že som sa správala tak nemožne a spravila som scénu na chodbe. Najradšej by som sa prepadla pod zem,“ zastonala som a položila som si hlavu na ruky prekrížené na stole.

Sara nič nepovedala. Po chvíli som sa na ňu pozrela a spýtala som sa: „Čo? Ani sa ma *nepokúsiš* utešiť?“

„Prepáč, nič mi nenapadá. Hm, správala si sa riadne šialene,“ poznamenala s úškrnom.

„Vďaka, Sara!“ Zahľadela som sa do jej rozosmiatych očí a neudržala som sa. Naraz sme vybuchli do smiechu. Smiali sme sa tak nahlas, že sa spolužiaci pri vedľajšom stole prestali rozprávať uprostred vety a civeli na nás. Teraz som naozaj vyzerala, akoby som prišla o rozum.

Trvalo mi celú minútu, kým som ovládla svoj hysterický smiech. Aj Sara sa usilovala prestať, ale vždy, keď sa na mňa pozrela, sa musela zachichotať.

Naklonila sa ku mne a stíšila svoj rozosmiaty hlas. „Nuž, možno ho budeš môcť odprosiť. Je na ceste sem.“

„Niel!“ spanikárila som.

„Dúfam, že ste sa nesmiali na mne.“ Bol to ten známy sebaistý a šarmantný hlas. Zavrela som oči, lebo som sa naňho bála pozrieť.

Nadýchla som sa, aby som sa upokojila, až potom som sa odhodlala venovať mu pohľad. „Nie, Sara povedala čosi smiešne.“ Po krátkom zaváhaní som dodala: „Nemala som na teba tak vyletieť. Zvyčajne taká nie som.“

Sara sa znova začala smiať, pravdepodobne si v hlave prehrávala môj vydesený výraz. „Prepáčte, nemôžem si pomôcť,“ ospravedlnila sa. V očiach sa jej zbierali slzy potláčaného smiechu. „Musím sa ísť napiť.“

Nechala nás samých. Och nie! Nechala nás samých!

„Viem,“ zareagoval na moje nepriame ospravedlnenie. Dokonalé pery sa mu skrútili do nežného úsmevu. Prekvapila ma samozrejmosť jeho odpovede. „Prajem ti veľa šťastia na dnešnom zápase. Počul som, že si dobrá.“ Odišiel bez toho, aby mi umožnil niečo povedať.

Čo sa to práve stalo? Čo myslel tým, že *vie*, že zvyčajne taká nie som? Dívala som sa na miesto, kde pred chvíľkou stál, a usilovala som sa pochopiť, čo sa práve udialo. Prečo sa na mňa nehneval? Nemohla som uveriť, že som sa tak vytočila kvôli chalanovi. Musela som to zo seba striasť a netrápiť sa tým – potrebovala som sa sústrediť.

„Je preč? Prosím ťa, nepovedz mi, že si ho znova urazila!“ Sarin hlas ma prekvapil. Ani som si nevšimla, že sa vrátila.

„Nie, prisahám. Poprial mi veľa šťastia na dnešnom zápase a odišiel. Bolo to... čudné.“ Sara s úškrnom zdvihla obočie.

„Och, a musím uznať, že nevyzerá najhoršie,“ zamrmlala som. Sarinu tvár rozžiaril obrovský úsmev.

„Je taký záhadný a myslím si, že sa mu páčiš,“ dobiedzala.

„Ale no tak, Sara. Teraz trepeš.“

Nejako sa mi podarilo dokončiť domácu úlohu na druhý deň aj napriek tomu, že som sa každú chvíľu obzerala, či niekde neuvidím Evana. K úlohám, ktoré som mala odovzdať neskôr, som sa nedostala. Nechala som si ich na víkend. Aj tak som nemala iné plány.

„Idem do šatne, aby som sa pripravila na zápas.“

„O chvíľu prídem,“ odpovedala Sara zo svojho meditačného miestečka na lavičke.

Pozbierala som si učebnice a prešla som cez jedáleň.

Zo všetkých síl som sa snažila dívať sa len pred seba, aby som nehľadala Evana – no neúspešne.